

קבץ

תּוֹרַת הַנַּחֲלָה

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

אשר נאמרו על ידי
מֶרֶן מוֹהֲרָא "ש" שְׁלִיט"א

בסעדה שלישית פרשת במדבר ה'תשע"ג

ונלה נוראות נפלאות מהות ענין קביעות עתים לתורה כמו שבאר זאת רבנו ז"ל, ויבאר שזוהו עקר גדול בכל הצלחת התמדת למוד התורה ויחזק על קרשת התורה ולומדיה וידבר מבמה ענינים של חג השבועות

יצא לאור ערב שבת פרשת נשא תשע"ד
על ידי תלמידי מתיבתא 'היכל הקדש' חסידי ברסלב
עיר הקדש ירושלים תובב"א

הַפְתִּיכֶת לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטֵרָס הַקְדוֹשׁ הַזֶּה
וְכֹל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהַר"ן מִבְּרֶסְלֵב זי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבֻנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכַל הַקְדֹּשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

סְעֵדָה שְׁלִישִׁית פְּרָשֶׁת נְשֵׂא ה'תשע"ג

מְאָמֵר

וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ

בְּסֵעֻדָה שְׁלִישִׁית, סְעֻדַת רַעְוָא דְרַעְוִין, דְּבַר מוֹתְרָא"ש נ"י דְבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים
מְאֹד עַל פִּי דְבָרֵי רַבְנֵי ז"ל בְּלִקְוֵי מוֹתְרָן חֵלֵק א' סִימָן ס"א, תְּמַדְבֵּר מְאֻמְנַת
חֻקִּים, עֵינֵי שָׁם.

עַל יְדֵי אֻמְנַת חֻקִּים וְכוּלָּם לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטֵי הַנְּהַגוֹת יִשְׂרָאֵל
פְּתַח וְאָמַר מוֹתְרָא"ש נ"י, רַבְנֵי ז"ל אָמְרֵי (מוֹתְרָא"ש נ"י חֲזַר בְּקִצּוֹר עַל תְּמַצִּית
דְּבָרֵי רַבְנֵי ז"ל בְּתוֹרָה זו): 'עַל יְדֵי אֻמְנַת חֻקִּים, יְכוּלִין לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטֵינוּ
לְאֹר. כִּי מִשְׁפָּט הוּא עֲמוּדָא דְאֻמְצָעִיתָא. חִינּוּ בְּחִינַת דְּרָךְ הַמְּמַצְעָא,
שְׂאִינּוּ נוֹטָה לְיָמִין וְלְשֹׂמְאֵל. וְזֶה זֹכֵרֵין עַל יְדֵי אֻמְנַת חֻקִּים, שְׂחִוָא
בְּחִינַת (דְּבָרִים זו): "לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יְגִידוּ לְךָ יָמִין וְשֹׂמְאֵל".
וְעַל כֵּן, עַל יְדֵי זֶה יוֹצֵא הַמִּשְׁפָּט בְּרוּר פְּנֵי ל, בְּבְחִינַת: "מִשְׁפָּטֵי
אֱמֶת". חִינּוּ, כִּי כָל הַלְמוּדִים שְׂחֵאָדָם לֹאֲמַד, צְרִיף שְׂחִיבָל וְיוֹצִיא
מִחָם מִשְׁפָּטֵי אֱמֶת שְׂלֵא וְהִיָּה בְּבְחִינַת מִשְׁפָּט מְעַקֵּל. דְּחִינּוּ, שְׂחִיבָל
וְיִלְמַד מִכָּל הַלְמוּדִים שְׂלֹאֲמַד, מִשְׁפָּטֵי הַנְּהַגוֹת. שְׂחֵדַע אִיף לְהַתְנַהֵג, חֵן
לְעֻמּוֹ, חֵן לְאַחֲרִים שְׂמַתְנַהֲגִים לְפִי דְעֵתוֹ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי

בחינתו, כפי הממשלה והרבנות שיש לו, הן לרב או למעט. וכל זה זכין על ידי אמונת חכמים, שהוא בחינת: "לא תסור" וכו'. ואז יוכל להוציא משפטי הנהגות ושרות, בבחינת משפטי אמת, שאינו נוטה לימין ושמאל כנ"ל.

הענין מדה כנגד מדה של הפנים באמונת חכמים

אבל בשפוגם באמונת חכמים, אזי נדון בנייעת בשר, הינו במותרות. כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ערוכין כא): 'הלועג על דברי חכמים נדון בצואה רותחת', כמו שכתוב: "ולחג הרבה יגיעת בשר". והוא מדה כנגד מדה, כי הוא אינו מאמין בדבריהם, ומלעיג עליהם, ודבריהם הם אף למותר אצלו, על פן נדון במותרות. וכל המשפטים הן מן המוח, בבחינת (מלכים ג): "וייראו מפני המלך כי ראו כי חכמת אלקים בקרבו לעשות משפט". וחמה, הוא לפי המזון. ובשחוקה נקי, אזי המוח ברור. ואזי יוכל להוציא משפטי אמת, הנהגות ושרות.

כאשר חלמוד הוא במותרות דנים שלא בראוי

אבל בשנדון במותרות, על ידי פגם אמונת חכמים כנ"ל. אזי עולים עשנים סרוחים אל המוח, ומערבבים ומבלבלין דעתו. ואזי אינו יכול להוציא משפטי אמת, ואזי יוצא משפט מעקל. בבחינת (תבוקא א): "כי רשע מבתיר את הצדיק על פן יצא משפט מעקל", הינו, על ידי שהעשנים סרוחים מסבבין ומקיפין המוח, ומבלבלין אותו, על ידי זה

יוצא משפט מעקל, בבחינת (תהלים קמו): "משפטים כל ידעום", הינו בלבול המוחין: ודואג, על ידי שלמודו היה מבחינת אלו המותרות, בבחינת הנאמר בדואג (שמואל א כא): "ושם איש מעבדי שאול נעצר לפני ה' ושמו דואג" ופרש רש"י: "עוצר עצמו וכו' לעסק בתורה". כי למודו היה מבחינת עצירות, בבחינת מותרות. על ידי זה, לא היה מוציא מלמודו משפטי אמת, רק משפט מעקל. ועל כן היה דן שאין דוד ראוי לבוא בקהל (במות עו), וזה היה, על ידי שלמודו היה ממותרות כנ"ל.

הנקראים בשם רבי' שלא נראוי להם - אסור להסמיך אותם

ויש מנהיגים שנקראים בשם רבי, שלמודם מאלו המותרות. ולא די שאינם יכולים אפילו להנהיג את עצמן כנ"ל, ומבל שכן שאינם יכולים להנהיג את אחרים, והם נוטלים גדלה לעצמן, להנהיג העולם. צריך לראות שלא להסמיך אותם, שלא לתן להם תקף ועז, שלא יהיו מכנים בשם רבי. כי הם עצמן אינם חיבים כל כך, כי יש להם יצר הרע גדול להנהיג העולם. אך צריך לשמר מאד, שלא לתן להם תקף ועז, כי אלו הנותנים להם תקף ועז ונסמכים על ידם שיהיו נקראים בשם רבי, הם עתידין לתן דין וחשבון: עין שם כל זאת בדברי רבנו ל"ל.

כלי החכמים איננו יודעים כלום, ועל ידי אמונה בהם יש אמונה בה'

והסביר מוה"רא"ש נ"י, כי הנה עקר קיום כל התורה תלוי רק באמונת חכמים, כי מתורה שבכתב לבד, אין אנו יודעים שום פרוש של מצוות התורה ואיך לקיים אותם, כגון למשל מצות תפלין, כתיב בתורה (דברים ו, ח): "וקשרתם לאות על ידך והיו למוטפות בין עיניך", אבל לא כתוב איך התפלין צריכות להראות, ואיפוא מניחים אותן, ואיך מקיימים אותן, אבל על ידי אמונת חכמים, שהיא מסרת התורה שבעל פה, שקבלנו מפי החכמים, איש מפי איש, עד משה מפיני, אנחנו יודעים איך לקיים מצות תפלין, ולעשות את רצון הבורא יתברך שמו, וכמו כן בשאר כל המצוות. נמצא, שכל התורה בלה תלויה באמונת חכמים, ורק על ידי אמונת חכמים יש אמונה בהקדוש-ברוך-הוא, וכמו שנאמר (שמות יד, לא): "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". ואמרו חכמינו הקדושים (מכילתא בשלח): 'אם במשה האמינו, קל וחומר בה! בא זה לתפוד, שכל מי שמאמין ברועה נאמן, כאלו מאמין במאמר מי שאמר והיה העולם; עין שם. כי אי אפשר לבוא לאמונה ברורה בה, כי אם על ידי אמונה ברועה נאמן, שזו נקראת אמונת חכמים, להאמין שכל דבריהם אינם פשוטים, ושהם מוסרים לנו קיום התורה והמצוות, איך לקיים אותן בשלמות, ולא לנמות מהן ימין ושמאל.

הענין של 'צואה רותחת' מתקנים גם בחייו בעולם הזה

והנה מי שנוטה מאמונת חכמים, ולועג על דבריהם, חס ושלום, נדון בצואה רותחת, רחמנא ליצלן, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ערוכין כא

ע"א): 'כל הלועג על דברי חכמים נדון בצואה רותחת'. ומגלה רבנו ז"ל, שאין זה ענש המתקנים רק לאחר מיתתו, אלא זה ענש המתקנים בו בחיים חיותו בעולם הזה, רחמנא ליצלו, שעשנים סרוחים עולים במוחו, ומחו מלא צואה ומנוף, רחמנא ליצלו, והיא מדה כנגד מדה, כי הוא אינו מאמין בדבריהם, ומלעיג עליהם, ודבריהם הם אך למותר אצלו, על כן נדון במוותרות, שמוחו מלא מטנוף ומוותרות, רחמנא ליצלו, ואין לו שום ישוב הדעת ושכל ישר, רק כל משפטי משפט מעקל, ואי אפשר לו לבון אל האמת כלל.

על ידי אמונת חכמים וציית להם זוכים למח נקי וטהור
אבל מדה טובה מרבה, וכשיש לאדם אמונת חכמים, ומאמין שכל דבריהם אינם פשוטים, ומדקדק לקיים כל דבריהם בדקדוק רב, ולא לנטות מדבריהם ימין ושמאל, אזי יש לו מח נקי וטהור, ויש לו ישוב הדעת נפלא, ויכול להוציא משפטי הנהגות ישרות מכל אשר לומד, ולבון כל הליכות ימי חייו על פי דברי התורה הקדושה.

על ידי אמונת חכמים זוכים להתקנות התורה הקדושה
ועוד זאת מרויח אדם על ידי אמונת חכמים – שזוכה ללמוד תורה הרבה, כי מיד שמאמין בדברי חכמים בתמימות ובפשיטות גמורה, הרי רוצה לדעת כל מאמריהם ודבריהם, כדי לקיים אותם, ולהוציא מהם משפטי הנהגות ישרות לכל פרטי ימי חייו, נמצא, שגם מרויח התמדת התורה, וזוכה לקנות בעצמו כל חלקי התורה, ולהיות דבוק

בתורה באמת. על כן, אשרי הזוכה להכניס בעצמו אמונת חכמים, ולא לשאול שום קשיות על הנהגת הצדיקים, רק לקבל כל דבריהם בתמימות ובפשיטות גמורה, כי אז יאירו לו דברי תורה בכל מקום, ויזכה לקיים את המצוות בשלמות גדולה, וגם ללמוד תורה בהתמדה באהבה רבה, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

למה בני יששכר זכו להקריב שניים לשבטים?

וקשר מוהר"א ש"נ, את הענין הנ"ל לפְּרַשַׁת השבוע בקשר נזיר ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפְּרַשַׁת השבוע את הקרבת הנשיאים לתנפת המזבח, וכמו שכתוב (במדבר ז' י) ויִקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת תְּנִיפַת הַמִּזְבֵּחַ בַּיּוֹם הַמּוֹשֵׁחַ אוֹתוֹ וְגו', שמקדם הקריב נחשון בן עמינדב לשבט יהודה, ואחריו נתנאל בן צוער לשבט יששכר, בסדר הדגלים, ולא בסדר תולדותם, ראובן ושמעון לוי ויהודה וכו', ואמרים על זה חכמינו הקדושים (מוכא בפרוש רש"י שם - פסוק יח): 'מה תלמוד לומר הקריב בשבטו של יששכר, מה שלא נאמר בכל השבטים, לפי שבא ראובן, וערער ואמר, די שקדמני יהודה אחי, אקריב אני אחריו, אמר לו משה, מפי הגבורה נאמר לי, שיקריבו בסדר מסען לדגליהם, לכך אמר הקרב את קרבנו, והוא חסר יו"ד, שהוא משמע הקרב לשון צווי, שמפי הגבורה נצטווה הקרב, ומהו הקריב הקריב ב' פעמים, שבשביל ב' דברים זכה להקריב שני לשבטים, אחת שהיו יודעים בתורה, שנאמר (דברי הימים יב, לג): "ומבני יששכר יודעי בינה לעתים", ואחת

שהם נתנו עצה לנשיאים להתנדב קרבנות הללו וכו'; עין שם.

נחשון בן עמינדב הראה דרך שהעקר הוא אמונת חכמים

ויש להבין, אם כן, למה נחשון בן עמינדב לשבט יהודה, הקדים את כלם והקריב ראשון, וכן למה שבט יששכר דיקא זכו להיות בעלי תורה, ולתת עצה נפלאה זאת לכל השבטים, להקריב כל הקרבנות האלו? והנה לפי דברי רבנו ז"ל הנ"ל, מוכן הענין מאד, כי הכל תלוי באמונת חכמים, וכי שזוכה לאמונת חכמים ביותר – זוכה לתורה ולגדלה ביותר, כי אמונת חכמים מביאה את האדם לאמונה בהשם יתברך, וכמו שכתוב בקריעת ים סוף, (שמות יד, לא): "ויאמינו בה" ובמשה עבדו", ועל ידי שיש לאדם אמונת חכמים, זוכה ללמוד תורה הרבה, ולמצא דרך אמתית בחיים, ולהוציא משפטי הנהגות ישרות מכל אשר לומד. וזאת היתה מעלתו העצומה של נחשון בן עמינדב לשבט יהודה, שחגר עצמו על הים סוף באזור של אמונת חכמים, וקפץ תקף ומיד לתוך הים על פי צווי משה רבנו, בלי שום שאלות וקשיות כלל, ועל כן זכה שבטו לנסע ראשון בנסע המהנות, ולהקריב ראשון בהנפת המזבח, כי בכח אמונת חכמים זוכים להתעלות בכל, ובזה שהקריב הנשיא שלו ראשון, הראה דרך של אמונת חכמים, שנשיא בישראל, עקר מעלתו וחשיבותו, שממשיך את המסורה של אמונת חכמים מדור דור עד משה מסיני, ומפנו יראו וילמדו אחרים, שהעקר בחיים הוא אמונת חכמים.

נתנאל בן צוער זכה לדיק במדה זו של אמונת חכמים

ואחריו הקריב נתנאל בן צוער למטה יששכר, כי היה שכנו של משה ואהרן, ששם משכן התורה, וכל המהפך למהור, מהור, ועל בן עליו נאמר: "טוב לצדיק וטוב לשכנו" (במוקא בפרוש רש"י במדבר ג, לח), כי על ידי שהיה קרוב למהנהו של משה, והיתה לו אמונת חכמים בשלמות, למד תורה הרבה, עד שקבל משפטי הנהגות ישראל ועצות טובות מכל למודי, וכמו שכתוב (דברי הימים-א יב, לג): "ומבני יששכר יודעי בינה לעתים", עד שהוא בעצמו נתן עצו לכל הנשיאים להקריב קרבנות אלו להנפת המזבח, ועל בן זכה להקריב שני, כי גם הוא הלך בדרך של אמונת חכמים.

שכט יששכר זכו להשיא עצה של אמונת חכמים לבני ראובן שלקו בזה

אבל שכט ראובן היו שכניו של קרח ועדתו, ועליו נאמר: 'אוי לרשע ואוי לשכנו' (במוקא ברש"י במדבר ג, כט), כי מהם יצאו דתן ואבירם, ומאיתם וחמשים איש מקריבי הקטרת, שעשו ליצנות מפשה רבנו, ופגמו מאד באמונת חכמים, וגם כאן בהקרבת הנשיאים, היתה לבני ראובן קשיא ושאלה על הנהגת משה רבנו, למה בני יששכר יקריבו שני ולא הם, ולא היתה להם התבטלות השלמה מלפני משה רבנו, לדעת שכל דברי משה, הם דברי ה', ואין לשאול עליו שום שאלות על הנהגותיו כלל, ולכן נטפלו שכט ראובן לשכט יששכר שהצמינו באמונת חכמים, ודיקא שכט יששכר זכו להקריב שני לסדר השבטים, ולהשיאם עצה קדושה של הבאת הקרבנות.

למה קשר רש"י מנין שנות אדם הראשון לקרבנות הנשיאים?

וזהו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה, ופרש רש"י: "קערת כסף" מנין אותיותיו בגימטריא תתק"ל כנגד שנותיו של אדם הראשון, שלשים ומאה משקלה, על שם שפשהעמיד תולדות לקיום העולם, בן מאה ושלשים שנה היה, שנאמר (בראשית ה, ג): "ויחי אדם שלשים ומאת שנה ויולד בדמותו" וגו', עין שם, ויש להבין, מה היא השיכות של הבאת קרבנות הנשיאים, למנין שנותיו של אדם הראשון, ואיזה קשר יש לזה למה שפרש רש"י מקדם, על שכט יששכר, שהקריבו שני בהקרכת הנשיאים, מחמת שהיו יודעים בתורה?

בחטא אדם הראשון היתה בחינה של פגם אמונת חכמים

אבל לפי הנ"ל מובן מאד, כי מתוך מנין שנותיו של אדם הראשון יוצא למוד עצום, למעלת אמונת חכמים, ולגדל הפגם של מי שאין לו אמונת חכמים, כי אדם הראשון נצטווה מפי הקדוש-ברוך-הוא לא לאכול מן העץ טוב ורע, ואז היה מתקנים בו (בראשית ג, כב): "ואכל וחי לעולם", שלא היה מת בלל, אבל הנחש, שעליו רכב הסמ"ך מ"ם, הסית אותו, לעבור על הצווי, ואמר לו: "והייתם באלקים" וגו', ובזה הכשיל אותו בפגם אמונת חכמים, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין כט ע"א; מובא בפרוש רש"י בראשית ג, יד): 'דברי הרב ודברי תלמיד, דברי מי שזמעיין'. כי הסמ"ך מ"ם שרכב על הנחש נקרא תלמיד, שהרי נברא כדי לתן בחירה ונפיון לאדם, אבל אדם היה צריך לשמוע אל דברי הרב, הינו אל דברי הקדוש-ברוך-הוא, שברא את פלם, ולא

להתפתות לדברי הנחש שאמר "והייתם באלקים" וגו', ומיד שנכשל באכילת עץ הדעת טוב ורע, נגזרה עליו מיתה, כי עקר תכלית החיים רק על ידי אמונת חכמים, ועל ידי אמונת חכמים זוכים לחיי נצח.

אדם הראשון תקן פגם אמונת חכמים שפגמו בכבוד דוד המלך

והנה אדם הראשון היה צריך להיות אלף שנה, אבל נתן שבועים שנה משנותיו אל דוד המלך, עליו השלום (והר בראשית נה ע"א), ובזה עסק בתקון הפגם של אמונת חכמים, כי על ידי שנתן חיים לדוד המלך, עליו השלום, שהיה ראוי להיות נפל, חס ושלום, בזה הפר עצת דואג האדומי, שפגם מאד באמונת חכמים, והיה כל למודו ממוותרות (כמובא בתורה זאת), ולא זכה לקבל תורת משה רבנו בעונה ובשפלות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פנהריון קו ע"א): 'אין תורתו של דואג אלא מן השפה ולחוץ'; על כן היה דו, שאין דוד ראוי לבוא בקהל, חס ושלום, אבל דוד המלך, עליו השלום, היה ממשיד את המסורה של תורת משה רבנו בעולם, שהוא המסורה של אמונת חכמים, והפר המשה ספרי תהלים כנגד המשה חומשי תורה, והיה כל למודו בתכלית העונה והשפלות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מגלה יא ע"א) על הפסוק (שמואל-א' יז, יד): "ודוד הוא הקטן" – שהקטין את עצמו לעסק בתורה, על כן הקים עולה של תשובה, והאיר אמונת חכמים בנשמות ישראל.

הַקְרָבָנוֹת שֶׁל הַנְּשִׂאִים הֵם מְכֻנָּיִם לְהִרְאוֹת מַעֲלַת אַמוּנַת הַכִּמְיִם

וְעַל כֵּן נִתְּנָה שְׂכָרָם וְשִׁשְׂכָר אֶת הָעֵצָה הַזֹּאת, לְהַקְרִיב קַעֲרַת כֶּסֶף כְּנֶגֶד שְׁנוֹתָיו שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וְכֵן יִתֵּר הַקְרָבָנוֹת, פֶּר וְאִיל וְכֶבֶשׂ, כְּנֶגֶד אֲבָרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, בְּקָר שְׁנַיִם, כְּנֶגֶד מִשָּׁה וְאַהֲרֹן, וְשִׁלֵּשׁ הַמִּשְׁוִיּוֹת שֶׁל אֵילִים עֲתוּדִים וְכֶבֶשִׂים, כְּנֶגֶד הַמִּשָּׁה הַיּוֹמִשִׁי תוֹרָה, וְהַמִּשְׁתֵּת הַדְּבָרוֹת שֶׁל שְׁנֵי לֹחֲוֹת הָעֵדוּת, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד תוֹרָה שְׂבֻכָתָב וְתוֹרָה שְׂבֻעֵל פֶּה (תַּנְחוּמָא עֲקָב), הַכֹּל כְּדֵי לְהִרְאוֹת מַעֲלַת אַמוּנַת הַכִּמְיִם וְהַמְסוּרָה שֶׁל הַתוֹרָה הַקְדוּשָׁה מְדוּרָה מְדוּרָה, שֶׁעַל יְדֵי מִתְקַנְיָם הַחֲטָא שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וְזוֹכִינַן לְחֹזֵר אֶל אַמוּנַת הַכִּמְיִם, שְׂבֻעָה תְלוּיָה הַכֹּל.

בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת אֵנוּ מְקַבְּלִים עַל עַצְמָנוּ עַל שְׁעוֹרֵי הַתּוֹרָה

וְהֵנָּה עֹבְדֵינוּ יִצְאָנוּ מִיָּמֵי הַשְּׁבוּעוֹת הַקְדוּשִׁים שָׁבוּ קִבְלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, וְעַקֵּר קִבְלַת הַתּוֹרָה עַל יְדֵי אַמוּנַת הַכִּמְיִם – שְׂמִתְקַרְבִּים אֶל מַחְנִינֵהֶם שֶׁל הַצְּדִיקֵי אֲמַת הַמּוֹסְרִים לָנוּ הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה מְדוּרָה מְדוּרָה, וְטוֹב לְהוֹדוֹת לַח' שְׁזָכִינוּ לְדַעַת מִן הָעֵצוֹת הַנִּפְלְאוֹת שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל בְּעֵנִין סֵדֵר דְּרֵךְ הַלְמוּד (שִׁיחֹת הַר"ן סִימָן עו'), שֶׁהוּא לְקַבֵּעַ שְׁעוֹרֵי תוֹרָה כְּסִדְרָן בְּכָל מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה, וְלְחֹזֵר עֲלֵיהֶם פֶּעַם אַחַר פֶּעַם, אֲפִלּוּ בְּדֵרֵךְ אֲמִירָה בְּעֵלְמָא, עַד שִׁיחִיו דְּכָרֵי תוֹרָה חֲקוּקִים בְּלִבּוֹ, וְלָכֵן חוֹב קְדוּשׁ מְפִיל עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְקַחַת מִיָּמֵי שְׁבוּעוֹת הַקְדוּשִׁים קִבְלוֹת הַזֹּקוֹת לְלִמּוּד הַתּוֹרָה.

התעוררות בקריית על הלמודים של השעורים השונים

וכל אחד צריך לקבל על עצמו לקבוע לעצמו בכל יום שעור בחפשי ורש"י עם התרגום מפרשת השבוע, וכן שעור במשניות, ללמוד משניות בכל יום, ובזה תהיה לו גם פרנסה בשפע, פי משנה בגימטריא פרנס"ה, וכן לקבוע שעור בגמרא – בבלי, ירושלמי תוספתא, בכל יום, שהם עקרי יסוד תורה שבעל פה, ובזה יבנה לעצמו בית נפלא בעולם העליון, בי"ת ראשי תבות בבלי ירושלמי תוספתא, ובדרך זה לא יהיה "חסר בית" (שקורין "הומלס") חס ושלום, רק יהיה לו בית מפאר בעולם הנצחי, וכן לקבוע לעצמו שעור בהלכה רמב"ם טור ושלחן ערוך, פי חיוב חזק ללמוד פוסק בכל יום, חק ולא יעבר (שיחות הר"ן סימן קפה), ובזה מקים לעצמו שופט ושומר שישמור אותו מכל רע, שומ"ר ראשי תבות רמב"ם טור ושלחן ערוך, וזה סימן מבקש שזכינו לקבל התורה בימי שבועות הקדושים, בשנזכה לעובדא ולמעשה לקבוע שעורי תורה בכל מקומות התורה, ואז קבלת התורה תלווה אותנו לכל השנה בלה.

זעמת הנשמה שבאה ריקם לעולם העליון - - -

והנה בחג השבועות קורין את מגילת רות, המספרת מנעמי שחורה עם רות משדה מואב, ואיתא בזהר הקדוש (זהר חדש רות), ש"נעמי" מרמזת על הנשמה הקדושה, שחוזרת מהעולם הזה אל העולם העליון, ותכלית ירידתה היתה לזכות לנעימות התורה הקדושה, ולקנות

לְעֲצֻמָּה דְבָרֵי הַתּוֹרָה, וְלַחֲזוֹר מִלֵּאָה וּגְדוּשָׁה עִם כָּל לְמוֹדֵי הַתּוֹרָה
 לְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, אֲבָל אִם אֵינָה זוֹכָה לְכֹה, אֲזִי כֹלם תִּמְהִים וְאוֹמְרִים:
 "הִזֹּאת נַעֲמִי! אֵיפּוֹא הַנְּעִימוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיִּית צְרִיכָה
 לְרַבֵּשׁ לְעֲצֻמָּה? וְהַנְּשֻׁמָּה קוֹבֶלֶת וְאוֹמְרָת: "אֵל תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי
 קְרָאנָה לִי מָרָה וְגו', אֲנִי מִלֵּאָה הִלְכְּתִי וְרִיקָם הֵשִׁיבֵנִי ה'". כִּי קֹדֶם
 יִרְדְּתִי לְעוֹלָם הַזֶּה לְמִדְתִּי אֶת הַכֹּל, וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
 (נִדְּחָה ל' ע"ב): 'כִּשְׁתִּהוּלָד בְּמַעֲי אִמּוֹ מִלְּמִדִּין אוֹתוֹ כָּל הַתּוֹרָה בְּלָה, וְכִשְׁיוֹצֵא
 לְאוֹיֵר הָעוֹלָם בָּא מִלֵּאָה וְסָמְרוּ עַל פִּיו וְשׁוֹכַח אֶת הַכֹּל'. וְתַכְלִית הַלְּמוּד
 הַיְתֵה כְּדִי לְעוֹזֵר לוֹ וְלַחֲזוֹר וּלְהַשִּׁיג נְעִימוֹת הַתּוֹרָה עַל יְדֵי יַגִּיעַת עֲצֻמּוֹ,
 אֲבָל אִם אֵין הַנְּשֻׁמָּה זוֹכָה לְכֹה, אֲזִי קוֹבֶלֶת וְאוֹמְרָת: "אֲנִי מִלֵּאָה
 הִלְכְּתִי וְרִיקָם הֵשִׁיבֵנִי ה'", כִּי אֵינְנָה חוֹזֶרֶת עִם כָּלוּם, וְהִיא עֲרֻמָּה,
 וְחִסְרָה בֵּית, וְרַעֲבָה, וְצָמְאָה, רַחֲמָנָא לִיצְלָן, וְכִמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל
 (שִׁחּוֹת הַר"ן סִימָן כג), שֵׁישׁ נְשָׁמוֹת בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁצּוֹעֲקִין בְּקוֹל מַר, תִּנּוּ
 לָנוּ בְּגָדִים וְאָכַל וּמִשְׁקָה, וּמְכִיאוּן לָהֶם, וְהֵם מְשִׁיבִים: לֹא! לֹא! אֵין אָנוּ
 צְרִיכִים אֲכִילָה זֹאת, רַק אָנוּ צְרִיכִים אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה שֶׁל תּוֹרָה וְעִבּוּדָה,
 וּמְלַבּוּשִׁים שֶׁל מִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, עֵינֵן שָׁם. וְלָכֵן אִסּוּר לְאָדָם לְהִיּוֹת
 בְּטָלָן, רַק עָלָיו לְזַכֵּר הַיּוֹטֵב תַּכְלִיתוֹ הַנְּצַחִית עוֹד בַּחַיִּים חַיּוּתוֹ בְּעוֹלָם
 הַזֶּה, וְלְרַבֵּשׁ לְעֲצֻמּוֹ אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה שֶׁל כָּל לְמוֹדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְכֵן
 מְלַבּוּשִׁים טוֹבִים שֶׁל כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, וְאֵז לֹא יַחֲזוֹר בְּבוּשָׁה לְעוֹלָם
 הָעֲלִיּוֹן, רַק יְבוֹא לְשֵׁם בְּשָׁלוֹם עִם נְעִימוֹת וּמְתִיקוֹת הַתּוֹרָה בְּאַמְתָּה.

עקר הלמוד הוא בשהוא במקדשה ובטהרה - יחד עם הקדוש-ברוך-הוא

והעקר לזכר תמיד, שלמוד התורה צריך להיות בקדשה ובטהרה, ללמוד וללמד לשמור ולעשות, כי תכלית התורה להכיר את הקדוש-ברוך-הוא, כי הוא יתברך אחדות אחת עם התורה, וכדאיתא בזהר (אחרי עג ע"א): 'קודשא בריך ואורייתא וישראל חד הוא'. ולכן צריכים ללמוד התורה ביחד עם הקדוש-ברוך-הוא, ולהכיר הקדוש-ברוך-הוא מכל פרטי התורה, וכמו שמשפטים על הגאון הקדוש רבי עקיבא איגר ז"ל, שבשעת למודו היה אומר: "בית שמאי אומרים, רצון הקדוש-ברוך-הוא כן הוא..." "בית הלל אומרים, רצון הקדוש-ברוך-הוא כן הוא..." כי זה נקרא ללמוד ביחד עם הקדוש-ברוך-הוא, ואז התורה מביאה טהרה עליונה על האדם, ושומרת אותו מכל רע ומפגם הברית, רחמנא ליצלו, שלא יערב טמא עם טהור, ואסור עם מת, ופסול עם בשר, שזהו כמו תערובות בשר וחלב, וכדאיתא בתקוני זהר (תקון יד ל' ע"א) שעל פגם הברית נאמר (שמות כג, יט): "לא תבשל גדי בחלב אמו", עין שם. כי על ידי שלומדים תורה בקדשה וטהרה, ועם אמונת חכמים - זוכים להוציא משפטי הנהגות ישראל מכל למודו, ולכן כל הנהגות ימי חיינו על פי מצוות התורה.

טעם לאכילת מאכלי חלב בחג השבועות

והנה על פי זה יש לומר טעם מתוק למה נוהגין לאכל מאכלי חלב בשבועות, כי מובא בפסחים הקדושים, שעל ידי שאוכלים מאכלי חלב בשבועות, יש הוכחה וראיה ברורה שגשמות ישראל נוהרים מאד

מאסור תְּעֲרוּבוֹת בְּשָׂר וְחֵלֶב, בִּי אוֹכְלִים אוֹתָם בְּשָׂתֵי סְעוּדוֹת נִפְרָדוֹת, וּבִלְחָמִים מִיַּחַדִּים, וְנִזְהָרִים מִכָּל שְׂמִיץ שֶׁל בְּשָׂר וְחֵלֶב. וַיֵּשׁ לְהַבִּינֵנוּ, לָמָּה מִזְבִּירֵינוּ מִצָּוָה זֹאת שֶׁל אִסּוּר תְּעֲרוּבוֹת בְּשָׂר וְחֵלֶב, בְּחַג הַשְּׁבִיעוֹת דִּיקָא?

שִׁלָּא יִתְהַר אָדָם שׁוּם תְּרַחֵיר תּוֹרָה עַד שְׁיִטְבֵּל

אָבֵל לְפִי הַנַּ"ל מוּבָּן הֵיטֵב, בִּי הָעֵקֶר לְזַכֵּר שֶׁלְמוּד הַתּוֹרָה צָרִיךְ לְהִיטֵב בְּקִדּוּשָׁה וּבְטַהֲרָה, בְּלִי שׁוּם תְּעֲרוּבוֹת שֶׁל הַמִּתְפָּרְצִים בְּגִדְרֵי הַצְּנִיעוּת חֵם וְשִׁלּוּם, וּבִזְהִירוֹת בְּמִקְוֵה וּבְטַבִּילַת עֲזָרָא כְּרֵאוּי. וְאִתָּא בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשׁ "מֵאֲזֹר וְשָׁמֶשׁ" (פְּרֶשֶׁת אָמֹר) וְזוֹ לְשׁוֹנוֹ: 'בְּזִמְנֵים הַקּוֹדְמִים שְׁתִּיהָ דְּבַר ה' יָקָר בֵּימֵים הָהֵם וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִים מִיַּרְאֵת הַרוּמְמוֹת כָּלֵל זֹאת תִּהְיֶה מִחֲמַת שְׁתִּיהוּ לִזְמַנֵּי תּוֹרָה וְלֹא נִזְהָרוּ בְּטַבִּילָה זֹה. וְהַכַּת שְׁבִתֵי צָבִי, יַמַּח שְׁמֶם, שְׁתִּיהוּ אִזּוּ בֵּימֵים הָהֵם וּמִזֵּה נַעֲשׂוּ אֶפִיקוֹרְסִים שֶׁלְמוּדוֹ סִפְרֵי קְבֵלָה בְּטַמְאָת הַגּוֹף וְהִיהָ הָעוֹלָם שְׁמֶם עַד שֶׁבָּאוּ שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדוֹלִים לְעוֹלָם: הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוּשׁ וְאֲדֹמוֹר הַרֵב רַבְּנוּ אֱלִימֶלֶךְ, נִשְׁמַתוּ בְּגִזְזֵי מְרוּמִים, וְהֵם פָּתְחוּ שְׁעַר לַח' צְדִיקִים יְבוֹאוּ בּוֹ, שִׁלָּא יִתְהַר אָדָם שׁוּם תְּרַחֵיר תּוֹרָה עַד שְׁיִטְבֵּל עַצְמוֹ לְקָרְיוֹ, שְׁחַכְמֵי הַגְּמָרָא לֹא בְּטַלְוָהוּ אֱלָא מִפְּנֵי שְׂאִין רֹב הַצְּבוּר יְכוּלִין לְעַמֵּד בָּהּ, אָבֵל אוֹתָם הָאֲנָשִׁים הַרוֹצִים לְהַשִּׁיג גּוּפֵי הַתּוֹרָה וּמִצּוֹת צְרִיכִים לְהִיטֵב נִזְהָרִים מְאֹד בְּטַבִּילָה זֹה, עַד כֵּן לְשׁוֹנוֹ.

רק לתורה שאין בה שום תערובות – יש קיום נצחי

כי רק לתורה ותפלה כזאת יש קיום והשארה, ותביא את האדם אל הדבקות האמתית בו יתברך, ועל פן אוקלים מאכלי חלב בשבועות, ומדקדקים מאד באסור בשר וחלב, כדי להראות לכלם, שעקר שלמות התורה רק כשהיא בקדושה ובטהרה, ובשמירה מכל מיני תערובות שונות, ודיקא על ידי מצוה זאת נצח משה רבנו את המלאכים, שלא נזהרו מבשר וחלב אצל אברהם אבינו, והוריד את התורה לנשמות ישראל, כי זוהי מעלת ישראל, שיש להם יצר הרע המפתה אותם לתערובות שונות, ומתנברים על יצרם, ולומדים תורה בקדושה וטהרה בראוי.

עדות האמרי חיים ז"ע: העקר שהוא שומר הברית:

וספר מוהרא"ש נ"י, שבשעת הספדו של הרב הקדוש רבי ישראל מהוסיאטין ז"ע, האריכו המספידים בגדל מעלתו וחשיבותו בהתמדת התורה ובמדות טובות, וישב אז הרב הקדוש רבי ישראל ה"בית ישראל" מגור ז"ע על יד הרב הקדוש רבי חיים מאיר בעל ה"אמרי חיים" מויז'ניץ ז"ע, ושמע הרב הקדוש ה"בית ישראל" אף שענה ואמר הרב הקדוש הבעל "אמרי חיים" בינו לבין עצמו: "למה אומרים עליו כל כך הרבה שבחים, ולא אומרים בפשיטות שהיה "שומר הברית באמת"... ובשמעו זאת ה"בית ישראל" ז"ע, נתפעל ונהנה מדבור זה מאד מאד, אף שהגדיר שרק זה כל עקר מעלת תורתו של אדם ומדותיו הטובות, כשהוא "שומר הברית באמת", כי זה כולל

הכל, ומאז נתקשר ה"בית ישראל" מאד בעבודות האהבה לה"אמרי
תיים" זי"ע, ונהג בו כבוד גדול מאד.

והשם יתברך יזכנו לטע בקלנו קבלת התורה של חג השבועות לכל
השנה בלה, ונזכה ללמד בקדושה ובטהרה גדולה, ובאמונת חכמים
השלמה, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם,
אמן ואמן.